

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

		Talmud Navigator										א			
		ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
נזיר-כהן גדול															
מימרא		מאן דאמר													
	ולאמו										■		◇	מה.	
	לגזירה שוה לכדרכי										■			מה.	
	גבי נזיר במותם אינו מיטמא, אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם										■ ■		◇	מה.	
	ואין לי אלא בנזיר, בכהן גדול מנין?										^		◇	מה.	
	אמו, לא יאמו אמו בכ"ג שאין ת"ל, שוה ק"ו היא. ומה אם במקום שכהן הדיוט מיטמא לאווד מאביו אין כהן גדול מיטמא לאביו, מקום שאין כהן הדיוט מיטמא לאחיו מאמו - אינו דין שאין כ"ג מיטמא לאמן.										!		◇	מה.	
	מופנה להקיש ולדון הימנו גזירה שוה, נאמר אמו בנזיר ונאמר אמו בכ"ג, מה אמו האמור בנזיר - במותם אינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם, אף אמו האמור בכ"ג - במותם אינו מיטמא אבל מיטמא לנגעם ולזיבתם.										!		◇	מה.	
	אשכחן כ"ג, נזיר מנלן?										?		◇	מה.	
	(במדבר 1) כל ימי היריו לה' על נפש לא יבא - שומע אני אפי' נפש בהמה במשמע, כענין שנאמר: (ויקרא כד) מכה נפש בהמה? ת"ל: על נפש מת לא יבא, בנפש אדם הכתוב מדבר											! ■	◇	מה.	
	אינו צריך, הרי הוא אומר: לא יבא, בנפשות המטמאות בביאה הכתוב מדבר										!	■	◇	מה.	
	לאביו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה										!	■	◇	מה.	
	עד שלא יאמר, יש לי בדין: ומה כ"ג שקדושתו קדושת עולם - מיטמא למת מצוה, נזיר שאין קדושתו קדושת עולם - אינו דין שמיטמא למת מצוה										?		◇	מה.	
	לא, אם אמרת בכ"ג - שכן אינו מביא קרבן על טומאתו, תאמר בנזיר שמביא קרבן על טומאתו? הואיל ומביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה? ת"ל: לאביו ולאמו לא יטמא, אבל מיטמא למת מצוה										!		◇	מה.	
	או אינו מיטמא לאביו ולאמו אבל יטמא לשאר מתים?										?		◇	מה.	
	אמרת ק"ו: ומה כהן הדיוט שמיטמא לקרובין - אינו מיטמא לשאר מתים, נזיר שאינו מיטמא לקרובין אינו דין שלא יטמא לשאר מתים, הא מה ת"ל לאביו ולאמו? לאביו ולאמו הוא דלא מיטמא, אבל מיטמא הוא למת מצוה										!		◇	מה.	
	עד שלא יאמר, יש לי בדין: נאמרו כללות בכ"ג ונאמרו כללות בנזיר, מה כללות האמורות - בכ"ג - לאביו אינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה, אף כללות האמורות בנזיר - לאביו אינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה										?		◇	מה.	
	או כלך דרך זו: נאמרו כללות כהן הדיוט ונאמרו כללות בנזיר, מה כללות האמורות כהן הדיוט מיטמא לאביו, אף כללות האמורות בנזיר מיטמא לאביו? ת"ל: לאביו ולאמו לא יטמא, הא למת מצוה מיטמא.										!		◇	מה.	
	הא מיבעי ליה: לומר, שאין מיטמא לאביו										?		◇	מה.	
	אלא, לאביו - לומר שאין מיטמא לאביו										!	■	◇	מה.	
	לאחיו - אינו מיטמא, הא למת מצוה מיטמא										!	■	◇	מה.	
	ולאמו - לגזרה שוה לכדרכי										!	■	◇	מה.	
	ולאחותו - לכדתיא										!	■	◇	מה.	
	לאחותו - מה ת"ל? הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו, ושמע שמת לו מת, יכול יטמא? אמרת: לא יטמא, יכול לא יטמא למת מצוה? ת"ל: לאחותו, לאחותו הוא דאינו מיטמא, הא למת מצוה מיטמא.											!	■	◇	מה.
	נפשות - אלו הרחוקין										!	■	◇	מה.	
	מת - אלו הקרובין										!	■	◇	מה.	
	לאביו ולאמו - אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה										!	■	◇	מה.	
	לאחיו - שאם היה כ"ג והוא נזיר, לאחיו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה										!	■	◇	מה.	
	לאחותו										!	■	◇	מה.	
	הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו כו'.											!	■	◇	מה.
	ולרבי עקיבא, גזירה שוה דרבי מנליה?										?		◇	מה.	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
נזיר-כהן גדול	מימרא	מאן דאמר															
כיון דאמר מר: אם היה כ"ג ונזיר - לאחיו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה, מה לי כ"ג לחודיה, מה לי נזיר וכ"ג.		אמר לך: [רבי עקיבא]	!														מת:
ולרבי ישמעאל, כהן גדול והוא נזיר מגליה?			?														מת:
כיון דשרא רחמנא חד לאו גבי מת מצוה, מה לי חד לאו, מה לי תרין לאוין.			!														מת:
אחותו למה לי?			?														מת:
סלקא דעתך אמינא, כי שרא רחמנא למת מצוה - נזיר וכהן דאיסור לאוי הוא, אבל מילה ופסח דכרת - לא יטמא למת מצוה, קמ"ל.			!														מת:
ולר"ע, מכדי לא שנא כהן גדול לחודיה ולא שנא כ"ג והוא נזיר נפקא מלאחיו, לאביו ולאמו למה לי?			?														מת:
צריכי, דאי כתב אביו, הוה אמינא היינו טעמא דלא מיטמא ליה, משום דחזקה בעלמא הוא, אבל אמו דידיעין דילדיה ליתמא להו ואי כתב רחמנא אמו, הוה אמינא אמו לא ליתמא לה, דלאו אויל זרעה בתרה, אבל אביו, כיון דאמר מר: (במדבר א) למשפחותם לבית אבותם - אימא ליתמא ליה, קא משמע לן.			!														מת:
ולרבי עקיבא (ויקרא כא) ועל כל נפשות מת לא יבא למה לי?			?														מת:
על כל - לאפוקי רחוקים			!														מת:
מת - לאפוקי קרובים			!														מת:
נפשות - לאפוקי רביעית דם שיצא משני מתים שמתמא באהל, שנאמר: על כל נפשות מת לא יבא.			!														מת:
על אלו תומאות הנזיר מגלה: על המת, ועל כזית מן המת, ועל כזית נצל, ועל מלא תרווד רקב, על המשדרה, ועל הגולגולת, ועל אבר מן המת, ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי, ועל חצי קב עצמות, ועל חצי לוג דם, ועל מגען ועל משאן ועל אהילן, ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו																	מת:
על אלו הנזיר מגלה ומוזה בשלישי ובשביעי, וסותר את הקודמין, ואינו מתחיל למנות אלא עד שיטהר ומביא את קרבנותיו.																	מת:
אחר פטירתו של רבי מאיר, אמר להן רבי יהודה לתלמידיו: אל יכנסו תלמידי רבי מאיר לכאן, מפני שקנתרנין הן, ולא ללמוד תורה הן באין אלא לקפחני בהלכות הן באין.	תנו רבנן:																מת:
דחק סומכוס ונכנס																	מת:
כך שנה לי רבי מאיר, על אלו תומאות הנזיר מגלה: על המת, ועל כזית מן המת.	אמר להם: [סומכוס]																מת:
כעס רבי יהודה ואמר להן, לא כך אמרתי לכם: אל יכנסו תלמידי רבי מאיר לכאן מפני שקנתרנין הן? על כזית מן המת מגלה, על המת לא כ"ש	[רבי יהודה]		?														מת:
יאמרו: מאיר שכב, יהודה כעס, יוסי שתק, תורה מה תהא עליה?	רבי יוסי:																מת:
לא נצרכה, אלא למת שאין עליו כזית בשר.	רבי יוסי:		!														מת:
ועדיין יאמר: על אבר ממנו מגלה, על כולו לא כל שכן			?														מת:
אלא כדאמר רבי יוחנן:			!														מת:
לא נצרכה, אלא לנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין	[רבי יוחנן]		!														מת:
הכא נמי בנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין.			!														מת:
לא נצרכה, אלא לרוב בניינו ולרוב מניינו שאין בהן רובע עצמות.	רבא:		!														מת:
על כזית מת, ועל כזית נצל.																	מת:
ואיהו נצל?																	מת:
בשר המת שקרש ומוהל שהרתיה.			!														מת:
היכי דמי?																	מת:
אילימא דלא ידעינן דדידיה הוא			!														מת:

<p>disputants- חולקים statement- מימרא ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O</p>		<p>challenge- קושיא ^ question- שאלה ! answer- תירוץ ■ proof- ראיה</p>		<p>מקרא-key:</p>	
נזיר-כהן גדול	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ			
מימרא					
כי קרש מאי הוי?			ז		ג.
אלא דידיענין דדידיה הוא			!		ג.
אף על גב דלא קרש			ז		ג.
בסתם, אי קרש - מוהל הוא, לא קרש - דלמא כיהו וניעו הוא.	רבי ירמיה:		!	◇	ג.
יש נצל לבהמה, או אין נצל לבהמה? מי אמרינן גמירי נצל דאתי מאדם, אבל דאתי מבהמה לא, או דלמא לא שנא?	בעא מיניה אביי מרבה:			^ ◇	ג.
הניחא למאן דאמר: טומאה חמורה עד לגר, וטומאה קלה עד לכלב - שפיר, אלא למ"ד: טומאה חמורה עד לכלב, מאי איכא למימר?				^ ◇	ג.
המחורו באור - טמא, בחמה - טהור	תא שמע:		■ ז	◇	ג.
ואי ס"ד עד לכלב, אפ"ל בחמה נמי			ז		ג.
אימת ממחי ליה? בתר דאסרוה, בחמה כיון דאסרוה הוה ליה עפר.			!	◇	ג.
כל הנצוק טהור, חוץ מדבש הזיפים והצפחיות	תנן: [ת"ק]			■ ◇	ג.
אף המקפה של גריסין ושל פול, מפני שהיא סולדת לאחוריה.	בית שמאי:			■ ◇	ג.
יש נצוק לאוכלין או אין נצוק לאוכלין? מי אמרינן משום דאית בהו רירי, והני לית בהו רירי, או דלמא משום דסמיכין הוא, והכא הא סמיכין?	בעי רמי בר חמא:			^ ◇	ג.
חלב המת שהוא שלם והתיכו - טמא, היה מפורד והתיכו - טהור	רבא, ת"ש:		■ ז	◇	ג.
ואי סלקא דעתך אין נצוק לאוכלין, שלם והתיכו נמי ליטהר			ז		ג.
הכא במאי עסקינן - כגון דבהדי דמרתח ליה סליק עמודא דנורא לפומיה דמנא וקרש, דאיתיה כולא גבי הדדי.	ר זיירא, אנא ומר בריה דרבינא תרגימנא:		!	◇	ג.
אף המקפה של גריסין ושל פול, מפני שהן סולדין לאחוריהן.	רבינא לרב אשי: ת"ש, בית שמאי:		■ ז	◇	ג.
מידי איריא? התם משום דסמיכין, הכא משום רירי.			!	◇	ג.
ועל מלא תרווד רקב.				■ <	ג.
וכמה שיעורו?				^	ג.
מלא פיסת היד	חזקיה:		■ !	◇	ג.
מלא חפניו.	רבי יוחנן:		■ !	◇	ג.
מלא תרווד רקב שאמרו - ישנן מקשרי אצבעות ולמעלה, דברי ר"מ	תנן: [רבי מאיר]		■ ז	◇	ג.
מלא חפניו	חכמים:		■ ז	◇	ג.
בשלמא ר' יוחנן הוא דאמר כרבנן, אלא חזקיה כמאן? לא כר"מ ולא כרבנן			ז		ג.
מלא פיסת היד ומלא קשרי אצבעותיו למעלה - חד שיעורא הוא.	אמרי:		!	◇	ג.
ממאי דהאי מקשרי אצבעותיו ולמעלה לראש? דלמא למטה מדידיה דהוה לי מלא פיסת היד	רב שימי בר אדא לרב פפא:		!	◇	ג.
איוהו מת שיש לו רקב? מת שנקבר ערום בארון של שיש או על גבי רצפה של אבנים - זהו מת שיש לו רקב, נקבר בכסותו בארון של עץ או על גבי רצפה של לבנים - זהו מת שאין לו רקב.	ת"ר:			■ ◇	ג.
אין רקב אלא הבא מן הבשר ומן הגידים ומן העצמות.	עולא:			■ ◇	ג.
רקב הבא מן הבשר - טהור	איתיביה רבא לעולא:		■ ז	◇	ג.
הא מן העצם - טמא ואע"ג דליכא בשך			ז		ג.

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראיה-proof</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>											
מקרא-key:	מזמן דאמר	Talmud Navigator													
נזיר-כהן גדול	מימרא														
אימא הכי: רקב הבא מן הבשר - טהור עד שיש עצם בבשר.													!	◇	נא.
הא ליכא גידים													?		נא.
אי אפשר לבשר ולעצמות בלא גידים.													!	◇	נא.
שני מתים שקברן זה עם זה - נעשו גלגלין זה לזה.	רב שמואל בר אבא א"ר יוחנן:												■	◇	נא.
רקב הבא מב' מתים - טמא	מתיב רב נתן:												■	?	נא.
שקברו זה בפני עצמו וזה בפני עצמו, והרקיבו ועמדו על מלא תרווד רקב.	רבא:												!		נא.
גזו שערו וקברו עמו - נעשה לו גלגלין.	רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:												■		נא.
כל שבמת טמא, חוץ מן השינים והשער והצפורן, ובשעת חיבורן - כולן טמאין.	תנן התם:												■		נא.
שערו העומד לגלה, צפורן העומד ליגזו, מאי? מי אמרינן כל העומד ליגזו כגזו דמי, או דלמא השתא מיהא הא מחוברין?	בעי חזקיה:												^	◇	נא.
וניפשוט ליה מדרבה בר בר חנה, טעמא משום דגזו, הא לא גזו לא													?		נא.
הכי קאמר: גזו הרי זה גלגלים, לא גזו מיבעי ליה.													!		נא.
רקב הבא מן העקב, מהו? כי גמרינן רקב הבא מכוליה מת, אבל דאתי מן עקב לא, או דלמא לא שנא?	בעי ר' ירמיה:												^	◇	נא.
רקב הבא משני מתים - טמא	ת"ש, דתני ר' נתן ברבי אושעיא:												■	?	נא.
ואי ס"ד הבא מן העקב לא, זיל הכא דלמא דרך עקב קאתי, והכא דלמא דרך עקב קאתי.													?		נא.
אי דאירקיב כוליה מת וקאתי דרך עקב הכי נמי, אלא הכא כגון דאירקיב חד אבר וקאתי דרך עקב, מאי?													!	◇	נא.
תיקו.													■	◇	נא.
עובר במעי אשה הוי גלגלים או לא? כיון דאמר מר עובר ירך אמו, הלכך גופה הוא ולא הוי גלגלין, או דלמא כיון דסופו לצאת - מיפרש פריש מינה?	בעי רבי ירמיה:												^	◇	נא.
ואת"ל עובר דסופו לצאת מיפרש פריש מינה, שכבת זרע במעי אשה, מהו? מי אמרי' כיון דלא איתצר כי גופה דמי, או דלמא כיון דמעלמא קאתי לא?													^	◇	נא.
פירשה, מהו? כיון דלא מקיימא בדלא אכלה - חיותא הוא, או דלמא הא נמי מעלמא אתי?	בעי רב פפא:												^	◇	נא:
עורו, מהו?	בעי רב אחא בריה דרב איקא:												^	◇	נא:
כיוו וניעו, מהו?	בעי רב הונא בר מנוח:												^	◇	נא:
ואי ס"ד כל הני דקאמר הוי גלגלין, רקב דמטמא היכי משכחת לה?	רב שמואל בר אחא לרב פפא:												?	◇	נא:
דאשקייה מי דקלים וסכיא נשא ושלקו במי טבריא.													!	◇	נא:
נקטינן: מת שטחנו אין לו רקב.	אביי:												■	◇	נא:
טחנו וחזר והרקיב, מהו? מידי הוא טעמא אלא דאיכא בשר וגידים ועצמות והאיכא, או דלמא כברייתו בעינן וליכא?	איבעיא להו:												^	◇	נא:
תיקו.													■	◇	נא:
מת שחסר - אין לו רקב ולא תפוסה ולא שכונת קברות.	תני עולא בר חנינא:												■	◇	נא:
לא, אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע או מלא תרווד רקב, תאמר בחי שאין לו לא רוב ולא רובע ולא מלא תרווד רקב?	מיתבי:												■	?	נא:
היכי דמי? דאירקיב חד אבר, דכוותיה גבי מת אפי' חד אבר איכא רקב													?		נא:
מי קתני הא מת? הא קמ"ל: שום מת יש לו רקב, שום חי אין לו רקב.													!	◇	נא:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
נזיר-כהן גדול	מימרא	מאן דאמר															
הרקיב כשהוא חי וחזר ומת, מהו? כי גמירי רקב דאירקיב כשהוא מת, או דלמא השתא מיהא הא מיית?	ב"ר רבא:																נא:
לא, אם אמרת במת שיש לו רוב ורובע ומלא תרווד רקב, תאמר בחי כו'	ת"ש:																נא:
טעמא משום חי, הא מת יש לו רקב.																	נא:
מי קתני הא מת? הא קא משמע לן, דשום מת יש לו רקב, שום חי אין לו רקב.																	נא:
נמלה שחסרה, מהו? שיעורא גמירין לה והא חסר, או בריה גמירי לה והאיכא?	ב"ר אבא:																נא:
(ויקרא יא) בהם - יכול ככולן? ת"ל: מהם, אי מהם יכול מקצתן? ת"ל: בהם, הא כיצד? עד שיגע במקצתן שהוא ככולן, ושיערו חכמים בכעדשה, שכן החומש תחלת ברייתו בכעדשה	רב יהודה מדיסקרתא, ת"ש:																נב:
ש"מ: שיעורא גמירי לה.																	נב:
כי בעינן שיעורא - בדללא הוויא כעדשה לא מטמא, דלא נפלה בה נשמה, אבל נפלה בה נשמה לא תיבעי לך.	רב שמעיה:																נב:
השדרה והגולגולת.																	נב:
שדרה וגולגולת תנן, או דלמא או שדרה או גולגולת?	איבעיא להו:																נב:
שדרה שגירד רוב עילעין שבה - טהורה, ובקבר אפילו משוברת או מפורקת - טמאה, מפני הקבר	רבא, ת"ש:																נב:
טעמא משום דגירד, הא לא גירד - טמא, ש"מ: או שדרה או גולגולת קתני.																	נב:
הא לא קתני, הא קמ"ל, דכי גירד טהורה, איך תיבעי לך.																	נב:
ששה דברים ר' עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, וחזר בו ר' עקיבא. ומעשה שהביאו קופה מלאה עצמות לבהכ"ג של טרסיים והניחיה באויר, ונכנס תודוס הרופא וכל הרופאים [עמו], ואמרו: אין כאן שדרה ממת אחד	תא שמע, רבי יהודה:																נב:
טעמא דליכא שדרה דמחדא, האיכא או שדרה או גולגולת דמחדא - נזיר מגלח עליה, ש"מ: או שדרה או גולגולת תנן.																	נב:
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא שדרה וגולגולת דממת אחד ליכא, אלא אפי' או שדרה ממת אחד או גולגולת ממת אחד ליכא.																	נב:
ומה הן ששה דברים שרבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין? על אבר מן המת שבא משני מתים, ועל אבר מן החי שבא משני בני אדם, ועל חצי קב עצמות שבא משני מתים, ועל רביעית דם הבא משנים, ועל עצם כשעורה שנחלק לשנים, והשדרה והגולגולת	תא שמע ממניינא:																נב:
ואי ס"ד או שדרה או גולגולת, הני שבעה היין																	נב:
כי קתני - (סימן: יחיד שהוא גילה ואחד) כל היכא דפליגי עליה רבים, לאפוקי עצם כשעורה, דיחיד הוא דפליגי עליה																	נב:
עצם כשעורה שנחלק לשנים - ר"ע מטמא	דתניא: [רבי עקיבא]																נב:
ורבי יוחנן בן גורי מטהר.	רבי יוחנן:																נב:
ואי בעית אימא: כי - קתני - אבר מן המת, אבר מן החי לא קתני.																	נב:
ואיבעית אימא: כי קתני - כל היכא דנזיר מגלח על אהילו, לאפוקי עצם כשעורה דלא.																	נב:
ואיבעית אימא: כי קתני - כל היכא דהדר ביה, לאפוקי רביעית דם דלא הדר ביה																	נב:
לא תשנה רביעית דם בחזרה, שהרי למודו של ר' עקיבא בידו ועוד, המקרא מסייעו: ועל כל נפשות מת לא יבא.	דאמר ליה רבי לבר קפרא:																נב:
עד ימיו היה מטמא, אם משמת חזר בו איני יודע.	רבי שמעון:																נב:
הושחרו שינוי מפני תעניותיו.	תנא:																נב:
רובע עצמות מן העצמים - או משנים או משלשה	ת"ש: דתניא, בית שמאי:																נב:
רובע מן הגויה - מרוב הבנין או מרוב המנין	בית הלל:																נב:

<p>♦ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p> <p>■ מקרא-key:</p>

נזיר-כהן גדול	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					
מימרא							
יכולני לעשות דברי ב"ש ודברי ב"ה כאחד, שב"ש אומרים: משנים או משלשה, או משני שוקיים וירך אחד או משני ירכיים ושוק אחד, הואיל ורוב גובהו של אדם מגובה, וב"ה אומרים: מן הגייה או מרוב בנין או מרוב מנין, הואיל וישנן במפרקי ידים ורגלים	רבי יהושע:			■	⋈		נב:
אפילו עצם מן השדרה או מן הגולגולת.	שמאי:			■	⋈	◇	נב:
שאני שמאי דמחמיר.				!	◇		נב:
ליפשוט מינה: טעמא דבית שמאי דמחמיר, הא רבנן עד דאיכא שדרה וגולגולת				⋈			נב:
לא, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דשמאי - אלא בעצם אחד דאתי מן השדרה ומן הגולגולת, אבל היכא דאתיה בעיניה - אפילו חדא מינהון.				!			נב:
רובע עצמות מן שדרה וגולגולת, מאי? כי קתני חצי קב עצמות - היכא דאיכא משאר אבריו, אבל מן שדרה וגולגולת דחמירי אפי' רובע עצמות, או דלמא לא שנא?	בעי רמי בר חמא:				⋈	◇	נב:
השדרה והגולגולת	רבא, ת"ש:			■	⋈	◇	נב:
ואי סלקא דעתך, רובע עצמות דאתי מן שדרה וגולגולת חמיר, ליתני: על רובע עצמות הבא מן השדרה כו'.				⋈			נב:
והא רבא הוא דאמר: לא נצרכה אלא לשדרה וגולגולת שאין בהן רובע עצמות				⋈			נב:
בתר דשמעה מר"ע.				!	◇		נב:
עצם אחד מן שדרה או מן גולגולת.	ת"ש, שמאי:			■	⋈	◇	נב:
שאני שמאי דמחמיר טפי.				!	◇		נב:
ליפשוט מינה: טעמא דשמאי דמחמיר, הא לרבנן עד דאיכא חצי קב עצמות				⋈			נב:
דילמא עד כאן לא פליגי רבנן עליה דשמאי - אלא בעצם אחד, אבל ברובע עצמות - אפילו רבנן מודו.				!			נב:
חצי קב עצמות וחצי לוג דם - לכל, רובע עצמות ורביעית דם - לא לכל	רבי אליעזר: זקנים הראשונים, מקצתן: ומקצתן:			⋈	■	◇	נב:
אף רובע עצמות ורביעית דם - לכל				⋈	■	◇	נב:
חצי קב עצמות וחצי לוג דם - לכל, רובע עצמות ורביעית דם - לתרומה וקדשים, אבל לא לנזיר ועושה פסח.	ב"ד שלאחריהם:			⋈	■	◇	נב:
מכדי אין הכרעת שלישיית מכרעת				⋈			נב:
מפי שמועה אמרו, מפי חגי זכריה ומלאכי.	רבי יעקב בר אידי:			!	◇		נב:
על אלו הנזיר מגלה.					■	<	נב:
על אלו דרישא - למעוטי עצם כשעורה, דעל מגעו ועל משאו אין, ועל אהילו לא, ועל אלו דסיפא - למעוטי אבן הסכוכית.					■	◇	נב:
וחצי קב עצמות					■	<	נב:
חצי קב עצמות אין, רובע עצמות לא					■	◇	נב:
היכי דמי?					⋈		נב:
אילמא דאית בהון עצמות כשעורה				!			נב:
תיפוק ליה משום עצם כשעורה				⋈			נב:
אלא, דאקמח אקמוחי.				!	◇		נב:
על אבר מן המת, ועל אבר מן החי שיש עליהן בשר כראוי.					■	<	נב:
אין עליהן בשר כראוי, מאי?					⋈	◇	נב:
אין הנזיר מגלה עליהן	רבי יוחנן:			⋈	!	◇	נב:

disputants-חולקים ◇ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מקרא-key	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נזיר-כהן גדול												
מימרא												
הנזיר מגלח עליהן.	ריש לקיש:											
אין הנזיר מגלח עליהן	רבי יוחנן:											
על אבר מן המת ועל אבר מן החי וכו'	דהא קתני ברישא:											
שיש עליהן כזית בשר - אין, אבל אין עליהם - לא												
מגלח	רבי שמעון בן לקיש:											
מדלא קתני בסיפא.												
ורבי יוחנן?												
כל היכא דמשמע מכללא, לא קתני בסיפא.	אמר לך: [רבי יוחנן]											
והא חצי קב עצמות, דמשמע חצי קב עצמות אין, רובע עצמות לא, וקתני בסיפא רובע עצמות.												
התם אי לאו, רובע עצמות, הוה אמינא אפי' על מגעו ועל משאו לא, להכי איצטריך למיתני רובע עצמות, דעל אהילן הוא דאין הנזיר מגלח.												
והא חצי לוג דם, דשמעת מינה חצי לוג דם אין, רביעית דם לא, וקתני בסיפא רביעית דם												
התם לאפוקי מדרבי עקיבא												
רביעית דם הבא משני מתים - מטמא באהל.	דאמר רבי עקיבא:											
האי אבר מן המת היכי דמי?												
אי דאית ביה עצם כשעורה												
מ"ט דרבי יוחנן?												
ואי דלית ביה עצם כשעורה												
מ"ט דריש לקיש?												
לעולם דלית ביה עצם כשעורה, ואפ"ה רחמנא רבייה	אמר לך ריש לקיש:											
(במדבר יט) וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב או במת	דתניא:											
על פני השדה - זה המאהיל על פני המת												
בחלל - זה אבר מן החי ויש לו להעלות ארוכה												
חרב - ה"ז כחלל,												
או במת - זה אבר הנחלל מן המת												
או בעצם אדם - זה רובע עצמות												
או בקבר - זה קבר סתום												
טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת.	דאמר מר:											
ואילו גבי נגיעה												
(במדבר יט) ועל הנוגע בעצם או בחלל וגו'	רב יהודה, תניא:											
בעצם - זה עצם כשעורה												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge-שאלה- question- answer-תירוץ- ! ראייה- proof-
--	---

Talmud Navigator

מקרא- מזמרה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נזיר-כהן גדול												
מימרא												
או בחלל - זה אבר הנחלל מן החי ואין בו להעלות ארוכה											■	!
או במת - זה אבר הנחלל מן המת											■	!
או בקבר											■	!
זה קבר שלפני הדיבור.	ריש לקיש:										■	!
האי אבר מן המת היכי דמי?											^	!
אי דאית ביה עצם כשעורה											!	!
היינו הנוגע בעצם											⚡	!
אלא דלית ביה עצם כשעורה, ואפי' הכי רחמנא רבייה											!	!
לעולם דאית ביה, ואם אינו ענין למגעו תנהו ענין למשאו.	אמר לך רבי יוחנן:										■	!
ומזה בשלישי ובשביעי וסותר וכו'.											■	<
הא דקתני עד שיטהר, בשביעי קאי, עד דעביד הערב שמש, ומני? ר"א היא, או דילמא בשמיני קאי, ומאי עד שיטהר? עד שיביא קרבנותיו, ומני? רבנן היא?	איבעיא להו:										^	!
מתחיל ומונה מיד	תא שמע, מדקתני סיפא:										■	!
הא רישא מאי עד שיטהר? עד שיביא קרבנותיו, ומני? רבנן היא, דאמרי: נזירות דטהרה עד שמיני לא חיילא.											!	!
אבל הסככות, והפרעות, ובית הפרס, וארץ העמים, והגולל, והדופק, ורביעית דם, ואהל, ורובע עצמות, וכלים הנוגעים במת, ובימי ספרו, ובימי גמרו - על אלו אין הנזיר מגלה, ומזה בשלישי ובשביעי, ואינו סותר את הקודמים, ומתחיל ומונה מיד, וקרנן אין לו.											■	!
ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצורע - הרי אלו עולין לו.	באמת אמרו:										■	!
ואלו הן הסככות - אילן המיסך על הארץ, ופרעות - היוצאות מן הגדר.											■	!
וארץ העמים.											■	<
ארץ העמים, משום אירא גזרו עליה, או דילמא משום גושא גזרו עליה?	איבעיא להו:										^	!
ומזה בשלישי ובשביעי	ת"ש:										■	!
ואי אמרת משום אירא, הזאה למה לי? אלא לאו משום גושא.											⚡	!
לא, לעולם אימא לך: משום אירא, וכי קתני - אשאר.											!	!
הכי נמי מסתברא											■	!
וכלים הנוגעים במת	מדקתני:										■	!
הני כלים בני הזאה אינון?											⚡	!
אלא שמע מינה, אשאר.											!	!